

DE SET EN SET

De maig a maig

Imma Merino

Periodista

Davant de les mesures "dràstiques, excepcionals" anunciades pel govern francès culpabilitzant les vagues del mes de maig de l'"economia malmesa", Teresa Pàmies va anotar el 13 de juny de 1968 en el seu diari: "Però els beneficis colossals, els capitals escandalosos, no ens els toquen. Tenim molts de gastos els rics. [...], necessitem la vil·la vora el mar i els *saffaris* a l'Àfrica. [...] Ah, si els estudiants de Suïssa poguessin fer saltar els bancs de Zuric i de Ginebra, les caixes dels cellers blindats, les claus secretes, els contractes ultra-secrets entre banquers i dipositaris, lladres i relladres; dictadors enderrocats i polítics venals i cautelosos, reis i prínceps destronats que deixaren buides les arques de llurs països, capitalistes previsoros, sabotejadors de l'economia dels seus propis Estats [...]"

Hi va afegir: "És indignant. Tracten de crear una psicosis pública contra tota vaga, tota reivindicació popular, tota protesta universitària, fent creure a la població que tot això s'ha de pagar. [...] Hem arribat a un lligam tan estret entre monopolis d'un país i d'un altre, que les tradicionals reivindicacions salarials dels treballadors manuals i intel·lectuals les han de pagar tots menys els grans capitalistes." I va concloure: "Com és possible adobar una societat tan esfilagarsada? Els cassigalls no s'apedacen. Els estudiants de París han donat una resposta, escrita a les parets del Centre Censier: «L'économie est blessée, et bien: qu'elle crevel!» Si l'economia està ferida, que rebenti."

He reproduït aquests fragments, que Pàmies va incloure a la novel·la autobiogràfica *Va ploure tot el dia*, per commemorar el 15-M. 44 anys després del maig 68, la situació no és ben bé la mateixa, però moltes coses continuen igual, si no han empitjorat. Motius per a la indignació no en falten si només hi ha diners per als Rato.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Fi de la crisi

■ Recordem com van acabar les crisis passades. Qui oblidava l'història torna a caure en els mateixos errors.

1. Els països han sigut insolvents des de fa anys, però els països creditors faciliten nous crèdits per pagar els interessos, i així mantenir el deute viu en els seus balanços.

2. Tornaran el capital? Oblidem-ho, no es poden produir suficients recursos. Hi haurà quitances, rebaixes, allargaments indefinits per anar trampejant.

3. La cadena deutes-creditors sempre acabarà en els bancs emissors, i aquests tenen les imprementes necessàries per fabricar bitllets.

4. Es produirà una inflació que es menjarà l'estalvi però abaratirà deutes i hipoteques i farà circular els diners de l'estalvi perquè aquest es devaluarà.

I així anar fent.

ROGER SOLÉ LERIS
Barcelona

Qüestió d'anuncis

■ L'anunci per la Marató de la Pobresa reflecteix de manera diàfana la mentalitat dels dirigents de TV3 originada per tants anys de pensament i *bonisme* esquerranós, que "tot ens ha d'ésser donat per la societat" i que ha arribat a penetrar en el pensament de la societat catalana. No es tracta de crear riquesa perquè els mes desfavorits puguin tenir una vida digna, sinó de repartir la misèria, sigui a base d'impostos o bé d'almoïna. A l'anunci es veu que quatre persones que tenen cadira li fan lloc a qui no té cadira. Aquest és un anunci amb un missatge sense futur i trist, ja que és segur que al cap d'un temps quan es faci gran el que té la cadira compartida ja no hi cabrà i continuarà sense poder seure. Un bon anunci contra la pobre-

La crisi de les no-persones

■ Una de les conseqüències de la crisi econòmica actual i que no té gaire ressò en els mitjans de comunicació, recau en les relacions personals entre els immigrants i la població local. Últimament les notícies que ens arriben són pessimes i demostren una falta de valors i de moral molt greus per part de la classe política. Pretendre negar a una persona que viu al teu país, amb papers o sense, l'assistència mèdica mentre gastes milions d'euros per rescatar una banca corrupta em sembla un fet tremendament inhumà. Però això no és el que vertaderament em preocupa —els governs actuals, ja sabem com són. El que realment m'encongeix l'ànima és veure com molts dels meus amics, familiars i veïns ho veuen bé. Com si els immigrants fossin només això, una paraula, i no persones com nosaltres, amb les mateixes inquietuds i problemes, o més. I és que és més fàcil donar la culpa a un simple immigrant que lluitar contra els corruptes dels nostres pobles i països. És d'aquesta manera que els acabem convertint en no-persones, en un col·lectiu que tothom es trau de sobre, els països d'origen, el nostre i els de més allà. Al final, acaben sent unes persones que l'únic que poden fer a la vida és anar d'un lloc a l'altre sense esperar res més que sobreviure i tindre l'esperança que els seus fills tinguin més sort. Si algú els deixa, és clar... No sé si amb la crisi augmentarà la xenofòbia del meu país, però jo em mostraré més ferma que mai en la defensa d'aquestes persones, persones com jo que l'únic que busquem és passar la vida d'una forma digna i gaudint-ne, almenys, una part. I crec que qualsevol persona que tingui un mínim de sentit comú i empatia hauria de fer el mateix. Ajudem-los, unim-nos i defensem junts davant els governs i mercats mundials el que ens pertoca com a ciutadans, que no és res més que gaudir dels drets fonamentals bàsics. Si ho féssim, més d'un polític i empresari es posaria, com a mínim, neguitós.

NEUS PONS. Amposta (Montsià)

sa, amb un missatge realment positiu per als temps que corren, hauria estat veure que les quatre persones que tenen cadira i la que no en té, prenen la iniciativa i s'esforcen per dissenyar, proveir-se de materials i construir una cadira per al que no en té. Això sí que hauria estat un missatge amb futur, tant per als desfavorits com per a la societat catalana. Molt possiblement estic equivocada i els de TV3 potser ja tenen previst fer un anunci cada tres mesos per fer una marató trimestral, per poder atendre la gran quantitat d'afectats per la crisi que hi haurà d'ac-

a pocs mesos.

PERE LLEAL I GIRALT
Tiana (Maresme)

Carta al senyor alcalde sobre Turó Park

■ L'altre diumenge vaig anar a passejar pel Turó Park i em vaig trobar amb un seguit de situacions que no haurien de produir-se atès que estan estrictament prohibides en els rètols d'entrada al parc.

Enumero els incompliments: 1 - Persones estirades i passejant-se per sobre dels parterres. 2 - Gent jugant a pilota. 3 - Individus

circulant amb bicicleta. 4 - Una munió de gossos sense corretja, per tant, sense anar lligats, corrent per la gespa, entrant i sortint d'entre els arbustos i orinant i defecant en qualsevol lloc.

Senyor alcalde, com i quan pensa actuar per fer complir les normatives sobre civisme a la nostra ciutat?

LLUÍS BARBA
Barcelona

Resposta a la Sra. S.-C. Deprezt

■ En resposta a la carta de la Sra. Margarita S.-C. Deprezt, publicada el 19 d'abril de 2012.

La predisposició al diàleg del govern municipal del Districte de Sarrià-Sant Gervasi en general i, més concretament, del regidor, és absoluta. El funcionament del Consell de Barri i de tots els òrgans de participació del nostre districte estableix un torn de preguntes, una primera resposta del regidor, un torn de rèplica més breu i una altra resposta. I precisament perquè hi hagi una possibilitat d'entendre's, ambdues parts han de respectar els torns de paraula establerts. En moltes ocasions no és així, i d'aquí la contundència d'una resposta que va ser mal interpretada. Lamentem el malentès.

PILAR NIEVA, cap de Comunicació de Sarrià-Sant Gervasi
Barcelona

Engalipa que fa fort

■ Què hi farem! Tinc tota la impressió que amb la incorporació dels colors de la bandera catalana en el seu ideograma, no és que el Partit Popular Català s'hagi tret la careta, no: s'ha posat a sobre la pell de be per seguir ensarronant les persones de bona fe.

RICARD JOVÉ I ORTONEDA
Barcelona

EN SÍSIF

Jordi Soler

